

політичні, громадянські, економічні, соціальні та культурні права: на освіту, працю та справедливую заробітну плату, соціальне забезпечення, вибори та участь у державному управлінні, асоціації та податки, власність, належний процес. тощо

У преамбулі декларації наголошується, що права людини залежать не від національності держави, а від особистості як особи, і що міжнародний захист прав людини має бути основним вектором у розвитку американського права.

Це також є в мистецтві. 28 Декларація містить загальне застереження, що права кожної людини обмежуються правами інших, безпекою всіх і вимогами загального блага в демократичному суспільстві. Це твердження має на меті, з одного боку, виключити можливість зловживання законом, а з іншого – залишає можливість більш розширеного тлумачення цього положення.

Проте, поряд із досить розширеним переліком прав і свобод, Американська декларація проголошує десять обов'язків людини, включаючи відповідальність суспільства в цілому, дітей і батьків; пройти навчання; поважати закон; служити суспільству і нації, платити податки; утримуватися від політичної діяльності за кордоном; Обов'язок працювати тощо.

З прийняттям та набуттям чинності конвенції завершився тридцятирічний процес створення регіональної системи захисту прав людини в рамках ОАД.

**МІЖАМЕРИКАНСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ:
ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА, ПРАКТИКА У СПРАВАХ,
ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ЗАХИСТОМ ПРАВ ЛЮДИНИ**

Середа Анастасія,
студентка 4 курсу, групи 18 - Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»
Науковий керівник:
Стець О. М., д.ю.н.,
завідувач кафедри конституційного,
міжнародного та приватного права, доцент

Міжамериканський суд з прав людини (Corte Interamericana de Derechos Humanos) є разом з Міжамериканською комісією з прав людини одним із двох органів, які створили механізм контролю за виконанням зобов'язань держав-членів Конвенція про права людини (Пакт Сан-Хосе 1969 року), яка була створена в 1978 році. Функції цих органів значною

мірою запозичені з Європейської конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

Суд існує з 1979 року. Офіційними мовами суду є дві мови – іспанська та англійська. Суд розташований у Сан-Хосе, Коста-Ріка.

Міжамериканський суд з прав людини розглядає спори, які зазнали аналогічних розглядів у Міжамериканській комісії з прав людини. Перше рішення було прийнято в 1988 році Міжамериканським судом; до середини 1990-х років було менше десяти рішень.

Міжамериканський суд з прав людини (разом із вищезгаданою комісією) працює в рамках Організації американських держав (ОАД).

Будь-яка особа, група людей чи неурядова організація також може поскаржитися до цієї установи. У цьому випадку держави-учасниці Американської конвенції 1969 р. зобов'язані визнати юрисдикцію суду, тлумачити та застосовувати положення Конвенції щодо виявлення порушень прав і свобод людини, які перебувають під її захистом.

Суд вирішує питання щодо:

- виправлення ситуації,
- відновлення порушених прав і свобод
- виплата компенсації.

Суд також має право на прохання держав-членів ОАД консультувати їх щодо тлумачення Конвенції 1969 року та інших договорів з прав людини в Сполучених Штатах.

До складу суду входять сім суддів - громадян Організації американських держав (ОАГ). Держави-учасниці ОАГ (крім Антигуа і Барбуди, Багамських островів, Белізу, Гайани, Канади, Перу, Сент-Вінсента і Гренадин, Сент-Кітс і Невіс, Сент-Люсія та США) визнають юрисдикцію суду. Судді діють самостійно, а не як представники своєї держави. Двоє громадян однієї держави не можуть бути в суді. Строк повноважень становить шість років. Судді зі свого складу обирають голову та заступника голови суду.

Розгляд практики Міжамериканського суду з прав людини щодо застосування міжнародного гуманітарного права зазвичай починається, на мою думку, зі справи Лас-Пальмераса. Цей випадок не був поодиноким і не міг розглядатися як такий, оскільки йому передувала низка справ у Суді щодо можливості одночасного застосування Конвенції Організації Об'єднаних Націй про права дитини 1989 року та деякі міжамериканські конвенції з прав людини. Після розслідування щодо позасудових страт принаймні шести осіб колумбійською поліцією, Міжамериканська комісія передала справу до Суду в липні 1998 року і вимагала від Колумбії нести відповідальність за порушення «права на життя згідно зі статтею 4 Конвенції та статтю 3 разом із чотирма Женевськими конвенціями 1949 року».

Таким чином, досвід міжамериканської системи, безсумнівно, корисний для розуміння деяких загальних проблем застосування міжнародного гуманітарного права через механізм нагляду за правами людини. У ньому зазначається, що навіть за найоптимістичніших підходів до цього питання та щирого бажання забезпечити захист прав людини в будь-яких ситуаціях особливий характер судових і квазісудових органів з прав людини допускає відповідальність держави лише в рамках міжнародного договору.

ПРАВОВИЙ СТАТУС АДВОКАТА В ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СУДІ З ПРАВ ЛЮДИНИ

Хральченко Анастасія,
студентка 4 курсу, групи 18 – Д
Криворізького факультету НУ «ОЮА»

Науковий керівник:
Стець О. М., д.ю.н.,
завідувач кафедри конституційного,
міжнародного та приватного права, доцент

Основною формою діяльності адвоката в Європейському суді з прав людини є представлення інтересів заявника на всіх етапах підготовки та розгляду справи. Існує спеціальне правило, що стосується представлення інтересів держав-учасниць Конвенції. Інтереси держави можуть представляти тільки спеціально уповноважені особи, у яких можуть бути помічники - адвокати та радники.

Правило 36 Регламенту ЄСПЛ дає адвокату право подати первісну скаргу від імені заявника. Після повідомлення держави-відповідача про отримання скарги Голова Палати може видати розпорядження, що представляє заявника. У виняткових випадках Президент, якщо він вважає, що призначений адвокат не відповідає вимогам Європейського суду, може на будь-якій стадії розгляду розпорядитися, щоб такий адвокат більше не представляв заявника, і рекомендувати останньому знайти іншого адвоката.

Правила процедури Європейського суду з прав людини встановлюють певні вимоги до адвоката, який здійснює представництво в Міжнародному суді. Заявник може бути представлений або професійним адвокатом, допущеним до практики або адвокатом, який постійно проживає на території однієї з держав, або іншою особою, затвердженою Головою Палати суду. Однак необов'язково, щоб цей адвокат був адвокатом держави, в якій проживає заявник.

Офіційними мовами Європейського суду з прав людини є англійська та французька. Знання іноземної мови є необхідною умовою для участі в справі. Однак з дозволу спікера Палати може використовуватися інша мова.